

med Taarer i Øjnene og under Lommetørklædeviften et: »Paa Gensyn!«

Selv var han tvungen til at blive endnu nogle Dage i Rom af Hensyn til den Byste, som hans moderlige Velynder havde bestilt. Han var heller ikke utaalmodig efter at komme bort, skønt han efter sin Rejseplan forlængst skulde have været i Paris. Beretningerne om det stadig lige kolde og fugtige Foraar nord for Alperne gav ham ingen Lyst til at forandre Opholdssted.

Han havde stiftet forskellige Bekendtskaber i den skandinaviske Koloni. Men Hofjægermesterindens Selskab formaaede ingen af dem at erstatte. Hans Savn var i de første Dage efter hendes Bortrejse saa stærkt, at det helt forskrækkede ham. Paa nogen erotisk Rørelse troede han dog slet ikke i Betragtning af hendes Alder; men han søgte forgæves en anden Forklaring paa det Vemod, der kunde gribe ham, naar han i Erintringen dvælede ved hendes graanede Skikkelse med det fornemt baarne Hoved og den store, kunstfærdigt opsatte Haarkrone. Han mindedes fra deres Samtaler langt mindre Ordene, hun havde sagt, end de ledsagende Haandbevægelser, Armstillinger, Hovedbøjninger, — altsammen præget af den aristokratiske Ynde, der fra allerførste Færd havde gjort et saa bedaarende Indtryk paa ham. Men til Tider kunde han ogsaa falde hen i mistænksomme Grublerier over den mærkelige Modsæt-